

UZASADNIENIE

Dnia 17 kwietnia 2016 roku funkcjonariusze policji : R. K. i D. S. pełnili służbę w O. na drodze krajowej numer (...). Około godziny 7.05 zatrzymali do kontroli drogowej J. S. kierującego pojazdem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Przeprowadzone zostało wówczas badanie stanu trzeźwości kierowcy przy pomocy urządzenia A(...). Wynik pierwszego badania wykonanego o godzinie 7.11 wskazywał wartość 0,21 mg/l. Kolejny wynik badania z godziny 7.33 wykazał wartość 0,17 mg/l. W trakcie kontroli funkcjonariusze policji stwierdzili, iż kierowca nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznymi w ruchu lądowym.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego J. S. k. 12, 42, nagranie

z rozprawy 6 : 40

notatka urzędowa k. 4,4v;

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 5;

pismo ze Starostwa Powiatowego w T. k. 10)

Obwiniony J. S. przesłuchany w toku czynności wyjaśniających przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia z art. 87§1 kw i art. 94§1 kw. Ponadto wyraził zgodę na skazanie go bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 1.000 złotych oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 9 miesięcy. Sąd wyrokiem nakazowym skazał go zgodnie z w/w wnioskiem. Obwiniony jednakże złożył od tego wyroku sprzeciw. Na rozprawie obwiniony również przyznał się do stawianych zarzutów i poprosił o łagodny wymiar kary.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego przyznanie się obwinionego do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budziło wątpliwości. Znajdowało ono bowiem odzwierciedlenie w materiale dowodowym zebranym w sprawie w szczególności: w notatce urzędowej (k. 4,4v), protokole użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 5), piśmie ze Starostwa Powiatowego w T. Miasta T. (k. 10).

Sąd dał wiarę dokumentom zebranym w sprawie na k. 4,4v,5,6,10,26,27,29,40,41 bowiem zostały sporządzone przez kompetentne osoby, po przeprowadzeniu stosownych czynności oraz zgodnie z obowiązującymi przepisami. Wartość dowodowa dokumentów ujawnionych i zaliczonych w poczet materiału dowodowego zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości, a żadna ze stron nie podważyła ich wiarygodności.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza wyjaśnień obwinionego przyznającego się do winy, zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że J. S. swoim zachowaniem wypełnił znamiona wykroczeń z art. 87§1 i art. 94§1 kw. Obwiniony bowiem w dniu 17 kwietnia 2016 r. około godz. 7.05 w O. na drodze krajowej numer (...) kierował pojazdem osobowym marki V. (...) o nr rej (...) nie posiadając do tego uprawnień oraz będąc w stanie po użyciu alkoholu (I badanie – 0,21 mg/l, II badanie – 0,17 mg/l).

Sąd ustalił, iż obwiniony na dzień 17 kwietnia 2016 roku nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, co potwierdziło w piśmie Starostwo Powiatowe w T.. Tym samym obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 94§1 kw, który stanowi „iż karze podlega ten kto prowadzi pojazd na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu nie mając do tego uprawnienia.

Przepis art. 87§1 kw natomiast stanowi, iż odpowiedzialność za to wykroczenie ponosi ten kto, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Zgodnie z programami normatywnymi określonymi w przepisach ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U. z 2016 r Nr 487) ze stanem po użyciu alkoholu mamy do czynienia wówczas,

gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do: stężenia we krwi od 0,2‰ do 0,5‰ alkoholu albo obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³. Nie ulega wątpliwości, iż wartości stężenia alkoholu podane w wynikach badań urządzeniem kontrolno pomiarowym do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu wskazują, iż w chwili, gdy obwiniony jechał przedmiotowym pojazdem to znajdował się w stanie po użyciu alkoholu, czego zresztą sam obwiniony nie kwestionował. Należy wskazać, że przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 87§1 kw jest bezpieczeństwo w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, w tym przypadku, zagrożone przez osobę będącą po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka i prowadzącą pojazd mechaniczny.

Należy podkreślić, iż swoim zachowaniem obwiniony wypełnił znamiona dwóch wykroczeń. Zgodnie z art. 9§1 kw jeżeli czyn wyczerpuje znamiona wykroczeń określonych w dwóch lub więcej przepisach ustawy, stosuje się przepis przewidujący najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów. W przedmiotowym przypadku najsurowszą karę przewiduje art.87§1 kw, bowiem czyn ten jest zagrożony nie tylko karą aresztu ale i karą grzywny nie niższą niż 50 zł, a ponadto w przypadku popełnienia wykroczenia z art. 87§1 kw orzeka się obligatoryjnie środek karny.

Sąd wymierzając obwinionemu karę grzywny w wysokości 1000 zł uznał, iż kara aresztu byłaby karą zbyt surową za popełnione wykroczenie, zaś kara o charakterze wolnościowym, związana z określoną dolegliwością finansową, stanowić będzie adekwatną i wystarczającą reakcją za popełniony czyn. Sąd wymierzając obwinionemu karę grzywny we wspomnianym wyżej wymiarze miał na uwadze fakt, iż obwiniony przyznał się do zarzucanego mu czynu i nie próbował uchylić się od odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Jednakże Sąd wymierzając obwinionemu karę grzywny w wysokości 1.000 złotych nie stracił z pola widzenia, iż obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona dwóch wykroczeń, co zasługuje na szczególne potępienie. Zachowanie, jakiego dopuścił się obwiniony są obecnie największą „bolączką” na polskich drogach, których stopień społecznej szkodliwości czynu jest bardzo wysoki. Ponadto Sąd miał na uwadze fakt, iż obwiniony był już wielokrotnie karany za przestępstwa i wykroczenia drogowe. Oczywiście Sąd przy wymiarze kary również wziął pod uwagę sytuację materialną i rodzinną obwinionego. Obwiniony osiąga dochody w wysokości 2000 zł brutto, jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu.

Należy zauważyć, iż obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona dwóch wykroczeń, z których jedno jest zagrożone obligatoryjnym środkiem karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, zaś drugie wykroczenie jest zagrożone fakultatywnym środkiem karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Sąd mając na względzie wynik badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu (I badanie – 0,21), orzekł wobec obwinionego, na podstawie art. 87§3 kw zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na 9 miesięcy. Zdaniem Sądu, tacy kierowcy jak obwiniony, którzy dopuszczają się właśnie takich zachowań na drogach, winni być eliminowani z ruchu drogowego na dłuższy czas albowiem nie dają oni gwarancji bezpiecznego poruszania się po drogach. Tym bardziej, że obwiniony był już w listopadzie 2015 roku karany za jazdę bez uprawnień oraz inne wykroczenia drogowe i jak widać jego zachowanie nie uległo poprawie, a wręcz przeciwnie. Ponowienie w dniu 17 kwietnia 2016 roku prowadził pojazd mechaniczny bez uprawnień i to jeszcze w stanie po użyciu alkoholu. Najskuteczniejszym sposobem zapewnienia bezpieczeństwa w ruchu drogowym jest więc wyeliminowanie tych kierowców, którzy nie przestrzegając zasad bezpieczeństwa i zagrażając bezpieczeństwu ruchu, czy to z braku wyobraźni czy z braku poczucia odpowiedzialności, z ruchu tego wyłączyć.

W myśl art. 29§3 kw ten środek karny wymierza się w miesiącach lub latach, na okres od 6 miesięcy do 3 lat. Należy podkreślić, iż w chwili, gdy J. S. kierował pojazdem to znajdował się w stanie po użyciu alkoholu, gdzie wynik badania wyniósł 0,21 mg/l. Stężenie alkoholu było więc w prawie górnej granicy zagrożenia z art. 87§1 kw. Przekroczenie wartości 0,25 mg/l spowodowałoby jego odpowiedzialność nie za wykroczenie, ale za przestępstwo z art. 178 a kk. Tym samym w ocenie Sądu zasadnym było orzeczenie środka karnego - zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na dłuższy okres niż zawniósł na rozprawie obwiniony. Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy jest bowiem najniższym wymiarem tego środka karnego. Mając na uwadze wyniki badania obwinionego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu i fakt, iż obwiniony po raz

kolejny prowadził pojazd bez uprawnień, należało zdaniem Sądu orzec zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 9 miesięcy.

W ocenie Sądu kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia winy obwinionego, stopnia społecznej szkodliwości czynu, właściwości i warunków osobistych sprawcy. Sąd uznał również, iż kara ta jest wystarczająca do osiągnięcia wobec obwinionego celów zapobiegawczych i wychowawczych, a także uwzględnił potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z uwagi na sytuację materialną Sąd w myśl art.17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r,Nr.49,poz. 223 z późniejszymi zmianami) i art 624§ 1 kpk w zw. z art.119 kpw zwolnił obwinionego od ponoszenia opłaty sądowej zaś wydatkami obciążył Skarb Państwa uznając, iż uiszczenie ich byłoby zbyt uciążliwe dla obwinionego.

Z. (...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)